

FOLK OG LAND

NR. 14 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 29. MAI 1965

LØSSALG 1 krone

SIEGFRIED:

Fablen om Quislings «militære forræderi»

ER SVERRE HARTMANN'S PIEKENBROCK-BREV ET FALSKNERI?

En nødvendig gjennomgåelse i forbindelse med dagens strid

Reinholdungen beschränkt.

2-

Reinholdungen in der Einfahrt

Reinholdungen bei U

eröffnen würden, die brauchbare Ange

de ihrer vorge

legung macht in starker Prozentsat

zu in den j

schalt wif chen Widerstand nicht

oprechung

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

Reinholdungen dürfen. Ich vor

spørsmålet om ektheten av brevet fra Piekenbrock, så er også de opplysninger som der gis fullstendig absurde. La oss rekapitulere bakgrunnen for Quislings kontakt med Tyskland.

QUISLINGS FREDSSAKSJON.

Da han i desember 1939 reiste ned til Tyskland var det, som han selv sier under rettssaken, under det umiddelbare inntrykk av det russiske angrep på Finnland. Han fryktet for at det var sluttet en hemmelig avtale mellom Tyskland og Sovjet-samveldet om at Nord-Norge var russisk interessesfære. En engelsk-fransk intervensjon i Skandinavia under påskudd av hjelp til Finnland, ville uvegerlig føre til at det russiske fremstøt ville bli utvidet også til å omfatte Norge, samtidig som tyskerne utvilsomt ville sette i gang en aksjon mot Sør-Skandinavia for å sikre sin flanke. Dette ville bety en dødelig fare for at Norge kom til å dele Polens skjebne og betød også en alvorlig trussel mot hele Skandinavia.

Efter Quislings syn var en bileggelse av konflikten mellom Tyskland og England det eneste som kunne bringe Norge ut av faresonen og han rettet i den anledning som kjent en henvendelse til den britiske premiérminister Chamberlain (som også i et telegram erkjente mottagelse), samtidig som han 4. november 1939 utarbeidet et fullstendig utkast til en våpenstillstandsavtale mellom Tyskland og de to vestmakter. Utkastet er medtatt som dokument i det trykte referat fra rettssaken mot Quisling (side 492 o. fl.) og er ikke bare en avtale om

Forts. side 2

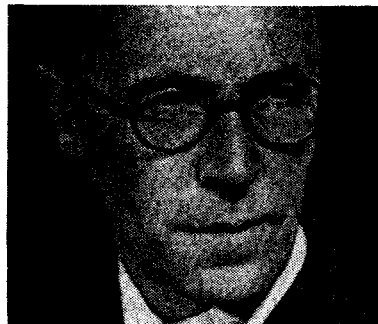
Før Hitler gav ordre om å iverksette invasjonen, visste han ikke at de allierte hadde høyst konkrete planer mot Norden. Det forelå en sterk og begrunnet mistanke. Men under operasjonene i Norge og noe senere i Frankrike kom tyskerne over de alliertes planer. Hitler fortalte selv om det i sin samtale med Quisling den 16. august 1940 — en samtale som er gjengitt i et PM av Reichsamtseiler Scheidt den 4. september 1940.

74

På side 74 i samme bok er resultatet blitt dette! Betyggende «orientering».

Stevnemøte med glemte ord!

Da Trygve Lie ville marsjere tvers i gjennom eller utenom lovene, og FINN MOE mente Arbeiderpartiet måtte skaffe seg kanoner for å få gjennomført revolusjonen.

Når en viss mann, i dette tilfelle Terje Wold blir gammel — — —

På Arbeiderpartiets landsmøte i 1930, uttalte Trygve Lie: «Arbeiderklassen vil aldri gjøre sin kamp avhengig av et tilfeldig flertall. Den vil ta makten uansett i det øyeblikk den føler seg sterk nok til det».

I en brosjyre utgitt av Arbeiderpartiet i 1933, sier Trygve Lie at «Den (Arbeiderklassen) vil marsjere fremad, alltid fremad, enten tvers igjennom lovene eller utenom lovene».

I «Arbeiderdommen» 31/3 1934, skriver Finn Moe bl. a. : «Kan vi (Arbeiderpartiet) her i landet ta makten ved en vebnet oppstand? — Østerrikerne klarte det ikke, skjønt de var langt bedre bevæpnet enn vi noensinne kan bli, — klarte det ikke ennskjønt de hadde både mitraljøser og håndgranater. Rent militærteknisk viste artilleriet seg å være det avgjørende våpen. Og å skaffe seg tilstrekkelig artilleri torde by på visse vanskeligheter».

Men «vanskelighetene» lot seg løse. Ved hjelp av partiets uhørte forræderi mot den nasjonale sak, slapp Arbeiderpartiet til makten 2 år senere, og fikk fullstendig hånd- og halsrett over det norske folk, med en suveren forakt for den såkalte borgerlige opposisjon.

Og disse mennesker som i sin tid sverget til Sovjet-Norge, de skal i dag fremstille seg som helter med den riktige nasjonale holdning. Nuværende høyesterettsjustitiarius Terje Wold, som laget den såkalte «Landssvikanordning», deltok i sine studentdager i et slagsmål i Studentersamfundet. Han kom i klammeri med en høyremann fordi denne bar Forsvarsforenin-

gens merke på jakken. Efter på upptalte han til sin studiekamerat at han håpet at han ville ta og trampe på forsvarsmerket og for fremtiden ville gjøre som han selv (Terje Wold) og gå med «det brukne gevær» på jakkeslaget.

Denne herre taler i dag så store ord om NS-folkene som forrædere. Men sannheten er at ingen har større ansvar for den tyske okkupasjon av Norge enn nettopp Det norske Arbeiderparti og dets ledende menn. Dette er den historiske sannhet som Mr. Hewins påpeker i sin bok om Quisling, og dette er den historiske sannhet som arbeiderpartimannen Magne Skodvin med hensikt overser i sin historieskrivning.

Ingen har satt Norges sak høyere enn VIDKUN QUISLING, og det er god grunn til å tro at når engang sannheten, og alle historiske fakta blir lagt frem for det norske folk, vil synet på Quisling bli et ganske annet enn i dag. Det er ikke mere enn rimelig at Hewins bok har vakt bestyrtelse blant alle som ønsker å fortsette å leve på en livsløgn, og som må dekke over egen svikt før 9. april 1940. Og disse

Forts. side 6

Den revolusjonære Trygve Lie marsjerer her sammen med general Ruge istedenfor gjennom lovene — — —

«Piekenbrocks originalbrev» holder ikke for en nærmere granskning.

Vi bebudet i forrige nummer at vi skulle komme tilbake til Sverre Hartmanns nyeste «dokumentasjon», denne gang i «Dagbladet». Det gjelder hans kronikk i dette blad for 30. april 1965 hvor han på basis av angivelige opplysninger fra daværende oberst, senere general Piekenbrock søker å bevise at Quisling forsynte tyskerne med militære opplysninger med sikte på aksjonen mot Norge. Quisling traff oberst Piekenbrock i København 3. april 1940, altså noen dager før den tyske aksjon ble satt i gang.

Tydeligvis i følelsen av at leserne vil se med skepsis på at beretningen om de absurde «opplysninger» virkelig kan være gitt av en høyere tysk offiser, belegger

form av nye ordre, krav om forberedelse av forberedelse og så videre.

Det var først og fremst medlemmene av operasjonsavdelingen i den strategiske planleggingsstab som ble orientert om de viktigste iakttagelser. Den 14. mars mottok marinen representant i den strategiske planleggingsstab, fregatkaptein Jung, en høyt alarmerende melding. Det var lyktes å knekke et britisk chiffertelegram. Og av dette framgikk at tropper allerede var blitt innkipet, rede til en aksjon under dekknavn «Straiforce», men at de så var blitt returnert til en skotsk havn og holdt i beredskap der. Dette var den første virkelig klare melding om britiske invasjonforberedelser.

På side 55 i sin bok «Kritiske faser i Norges historie under annen verdenskrig» beretter «historikeren» Hartmann ovenstående — — —

Hartmann sin artikkel med en angivelig faksimile av et brev fra Piekenbrock til selvsamme Hartmann, et brev hvori beskyldningene mot Quisling da gjentas .

Vi vil først og fremst slå fast at efter vår oppfatning er faksimilen et falskneri. En mistanke må man straks få når man leser innholdet, og ved nærmere eftersyn er det mulig så godt som å bevise det. Vi er helt overbevist om at det gjengitte brev ikke er skrevet av noen tysker, og aller minst av en tysk general. Det hender at nordmenn tar feil av det tyske ord «wieder» i betydningen «igjen» og «wider» i betydningen «mot», men for en tysker er en slik feil helt utrolig. Likevel skriver denne tyske general «Widerstand» istedenfor «Widerstand» i det angivelige brevet til Hartmann. Har sistnevnte noen rimelig forklaring på det? Hvis han ikke det har, må det være tillatt å anvende de samme ord om ham som han selv bruker om den britiske publisist Hewins at «han har da også tatt i bruk, i hvert fall for historikere og forskere, usedvanlige metoder».

Men rent bortsett fra dette

Fablen om . .

Forts. fra side 1

stans av fiendtlighetene, men faktisk en hel Europapakt. Det fortjener å gjengis i sin helhet her :

UTKAST TIL AVTALE OM VÅPENSTILLSTAND.

Den britiske, den franske og den tyske regjering, drevet av det samme ønske om å gjøre slutt på krigens ulykker, har for dette øyemed oppnevnt sine befullmektigede representanter, nemlig

Hvilke, efter å ha utvekslet sine fullmakter, er blit enige om følgende artikler :

ARTIKKEL 1

Alle fiendtligheter opphører umiddelbart fra alle parter side på alle fronter, tillands, tilsjess og i luften, og denne våpenstillstand fortsetter inntil fredsslutning, hvis den ikke oppsies med 10 (ti) dagers varsel.

ARTIKKEL 2

Den britiske og den franske regjering foranlediger at våpenstillstanden også blir gjennomført av deres allierte stater og styrker, nemlig de britiske dominions, India, Egypt, Irak og de polske og tsjekkiske stridskrefter.

ARTIKKEL 3

Innen — — — møter befullmektigede utsendinger fra hver av de kontraherende parter i — — — til fredsforhandlinger.

ARTIKKEL 4

Som basis for disse forhandlingene foreligger følgende

FORHANDLINGSGRUNNLAG:

1. De tre parter er enige om å slutte fred uten erobringer og krigserstatninger, og om å samarbeide, i fredelig forbund, på menneskehetens felles verk.

De vil i fellesskap la utarbeide og kunngjøre i videst mulig utstrekning, en spesiell prinsipiell erklæring om de grunnsetninger som det mellomfolkkelige og samfundsmessige liv må baseres på og som de tre parter vil iakttå som en grunnlov for sin virksomhet.

2. For å gi et bevis på sitt oppriktige ønske om å forene de britiske, franske og tyske folk ved tillitens og vennskapets bånd, samtykker den tyske regjering i å gjenopprette flåteavtalen av — — — mellom Storbritannia og Tyskland, og videre i å anerkjenne ukrenkeligheten av de britiske og franske riker, samt i påny å understreke sin anerkjennelse av ukrenkeligheten til de mellom Tyskland og disse riker liggende land, altså Nederland, Belgia, Luxemburg og Sveits.

3. For på sin side å gi et bevis for det samme ønske om tillit og vennskap, erklærer den britiske og den franske regjering Versailles-traktaten for ikke lenger bestående.

Alternativ A : og samtykker i å gi tilbake til Tyskland de tidligere tyske kolonier som de og deres allierte holder som mandater

for Folkenes Forbund.

Alternativ B : idet dog Tyskland frafaller alle krav på sine tidligere kolonier mot å tilsikres nødvendig tilgang på råstoffer fra britiske og franske kolonier ved konsesjoner, ved næringsfrihet for tyske statsborgere i disse områder, eller på annen måte.

4. Den britiske og den franske regjering anerkjenner den av det Tyske Rike opprettede polske stat som den nye polske nasjonalstat.

5. Böhmen og Mähren får fritt herredømme over sine egne statsinstitusjoner og anerkjennes som tsjekkisk nasjonalstat, men forblir i forbund med det tyske rike, likesom Tyskland skaffes en betryggende garanti for at landet ikke får anledning til å slutte seg til noen militær gruppe med fiendtlig innstilling like overfor Tyskland.

6. Den britiske, den franske og den tyske regjering skal umiddelbart efter fredsslutningen innkalle en alminnelig konferanse av alle stater til å fastsette klare og effektive internasjonale forpliktelser vedrørende tillatte og forbudte våpen.

7. Det anerkjennes at alle maktens flagg skal nyte likhet og fullstendig uavhengighet på havet, og der skal på partenes initiativ umiddelbart efter fredsslutningen innkalles en alminnelig konferanse av alle stater til å utarbeide forslag til en rettsordning på havet.

8. Partene er enig om å arbeide for en internasjonal ordning av det jødiske problem.

9. I tilfelle at noen av det tre parter angripes av en eller flere andre stormakter, forplikter de tre parter seg til å gjøre felles sak mot angriperen (angriperne). De nærmere bestemmelser herom skal fastsettes ved en spesiell forsvars- og sikkerhetstraktat som samtidig regulerer utstrekningen av de kontraherende parter krigsrustninger.

Forts. side 5

Frontkjemper død i russisk fangeleir

Som et resultat av det norske utenriksdepartements henvendelse til Sovjetsamveldet under Krustsjovbesøket om en rekke nordmenn som er savnet i Sovjetsamveldet, er det nu ifølge Sjøfartstidende kommet underretning til Utenriksdepartementet fra Sovjet om at frontkjemperen Håvard Oskar Lynum døde i krigsfangenskap i 1945 efter å være blitt tatt til fange i februar 1944. Krigsfangene i Sovjet levet under de mest umenneskelige forhold og døde i hundretusenvis.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

KORT PROSESS

I FARMAND for 8. mai behandler Benjamin Vogt Hewins bok, overskriften lyder : «Spekulasjon i løgn». Her kommer B. V. med denne viktige opplysning: «Under Quislingprosessen hevdet han (Hewins) at bevisene mot den anklagede var så overveldende at intet formål var tjent med at prosessen vedvarte. Quisling burde efter Hewins mening åpenbart vært skutt uten videre dikkedarer. Det var godt stoff dengang. Også i det britiske parlament ble det reist spørsmål om hvorfor en ikke gjorde kort prosess».

Herren — britten — fant at tjeneren — nordmannen — drev med anstaltmakeri. Ta opp Quislings personalia, og så avliving ved neste daggry! Men med tiden fikk alle sitt ønske oppfylt, både det britiske parlament, den britiske militærkommando i og over Norge og Gerhardssens interimsregjering. Vidkun Quisling ble henrettet den 24. oktober 1945.

Men bemerkelsesverdig er det at nasjonalforsamlingen i et land blander seg opp i en straffesak i et annet land. Det tyder på at Norge den gang ikke var det selvstendige rike Grunnloven foreskriver.

A. D.

Quislingsaka

Da jeg satt i politisk fengsel vansmektende på tilstrekkelig såvel materiell som åndelig føde, bad jeg en dag om boken «Quislingsaka». Jeg fikk den omgående og med skadefro glede fra fengslets side. Øvrigheten der mente vel, at ved den lesning ville jeg tilfalle bli klar over hva jeg hadde gitt meg ut på av galskap ved å følge Vidkun Quisling.

Men, — tvertom, — det ble høyt under selletaket under lesningen. Det var jo nettopp slik jeg ventet at Quisling ville opptre, — også i dødsskyggenes dal!

Senere kjøpte jeg boken og den er en av mine kjæreste. Jeg beklager alle som ikke eier den fordi den vel aldri vil komme i nytt opplag. Den er for meget til Quislings fordel til det. Men det som har forundret meg stort og fra første stund av, er, at boken i det hele tatt ble trykt den gang. Og en ting til, at en så anstendig jurist som advokat Henrik Bergh ble oppnevnt som forsvarer. En forsvarer som, da han lærte Quisling å kjenne, fikk slik respekt, slik godhet for sin klient at han fulgte ham like til dødens port på Akershus. I motsetning til anklageren, Annæus Schjødt, som da dommen skulle falle, ilte

Dr. Almar Næss

in memoriam

Min gode venn dr. Almar Næss er død. Han døde 77 år gammel midt i sin skolegjerning den 9. mai av slit og oppofrelse for den norske ungdom.

Det er ikke så svært lenge siden han besøkte meg. Han kom fra Tyskland og var i godt humør, blid og opplagt. I Tyskland hadde han fått den erkjennelse for sin strålende matematiske begavelse som var blitt nektet ham her hjemme.

Almar Næss var nemlig «landssviker». Han hadde våget å trosse «Seierherrene» i 1940 og sluttet opp om Nasjonal Samling og Norges Lærersamband. Og vi var lykkelig over å få ham, og sparte ham ikke, men la så tunge bærer på hans skuldre som vi trodde han kunne bære. Og han bar meget.

Almar Næss var en arbeidskraft av de sjeldne. Han fikk sakene unna i en fart, og det var utrolig hva han kunne rekke.

I 1942 ble han utnevnt til Organisasjonsleder i Norges Lærersamband og avdelingsleder for den Høyere skole. Senere ble han formann i Lærerskolerådet og Ekspedisjonssjef i Kirke- og Undervisningsdepartementet.

Før okkupasjonen var han en aktet og avholdt rektor ved Levanger lærerskole.

Det er ikke mange her i Norge som har lagt ned et så virkelig oppofrende arbeid

over til Sverige, sannsynligvis fordi han vel mente, at hans liv var i stor fare. Arme uforstandige, arme feilbedømmer av oss, Quislings følgesvenner.

A.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19,30.

beide i skolen som Almar Næss. Og han var en virkelig begavet pedagog.

Fra 1954 var han rektor ved Teknisk Akademi her i Oslo. En skole han selv hadde skapt ved begavelse og slit. Jeg har av og til truffet elever ved skolen som rent spontant og av seg selv har brutt ut i lovtaler over ham som en uhyre begavet matematikk-lærer.

Da frigjøringen kom i 1945, ble Almar Næss selvfølgelig satt utenfor. Ingen hadde bruk for ham. Men han visste å sette seg i respekt og han gjorde seg litt efter litt uundværlig i ingeniørkretser og fyllte et hull i vårt skolevesen ved å ta seg av videreutdannelsen av ingeniører.

Han begynte som lærer ved Schous tekniske institut 1948 og holdt kurser for Nito. Så gikk han gradvis videre til han i 1954 som før nevnt klarte å starte Teknisk Akademi i Oslo.

Almar Næss har gitt ut en rekke matematiske arbeider og lærebøker, og har vært stipendiat ved flere universiteter og læreanstalter. I 1920-21 var han statsstipendiat ved Princetown University og var med på å legge grunnlaget for den nå så viktige gren av matematikken som går under navn av Vektoranalyse, og har senere gitt ut en rekke avhandlinger og tok også sin doktortgrad i samme emne.

Det er ganske utrolig hva han har fått tid til. Jeg nevner i fleng ting som Lærebok i navigasjon for Sjømannsskolen, «Hvor lå Vinland?», Lærebok i bruk av regnestaven og meget annet.

I det hel tatt var han meget flittig. Men han hadde også tid til å hygge seg, var slagferdig og vittig og kunne være skarp i sin replikk.

Av sine elever var han elsket og en av dem uttrykte det slik : Han var som en god venn som man gjerne ville se igjen.

Han var en god kamerat, trofast og pålitelig, og det er mange med meg som vil savne ham og huske ham som et godt menneske.

Orvar Sæther.

VÅR RUBRIKK LITT AV HVERT

får vi dessverre ikke plass til i dette nummer. Vi vet imidlertid at den har mange venner blant leserne, så vi lover at det ikke skal bli noen regel å sløyfe den.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

De skamløse

Det burde være en grense for hva den såkalte demokratiske presse kan tillate seg også. Men det er det tydeligvis ikke. Det er vel også andre krefter som står bak den.

Folk som har en dårlig sak å forsvare og som ikke skyr noen midler der de står med ryggen mot veggen og ser livsløgnen rase sammen rundt seg. Og følger ikke pressen parole fortsatt, så vet den hvorledes det går. Det gjorde jo bl. a. Løberg oppmerksom på under den siste stortingsdebatten om det «retts»oppgjør som nå rakner på alle kanter.

Vi tenker, som alle sikkert forstår, på reaksjonen, hysteriet og den skamløse bakvaskelseskampanje som pressen driver i forbindelse med den britiske journalist Ralph Hewins' Quislingsbiografi.

La gå med at disse urettens siste forsvarere etter høytidelig å ha forsikret at de slett ikke har lest boken til Hewins, erklærer den å være «grov historieforskning». Det er jo gamle toner fra det hold. Det erklærte de da norsk-amerikaneren professor Lyder L. Unstad skrev sin historiske avhandling om «Quisling - The Norwegian Enigma», det gjentok de forbitret da den tyske professor Hubatsch satte tingene på sin rette plass, og det skriker de altså nu igjen hysterisk etter at engelskmannen Hewins har offentliggjort resultatet av sine undersøkelser. Det er tydeligvis bare de norske såkalte historiegranskere av typen Skodvin, Hartmann og lignende som holder vitenskapelig mål. Alle utenlandske resultater er kort og godt «historieforskning». Bare det burde jo vekke litt mistanke — selv hos disse norske «granskere» som vaser rundt med sin forut fastlagte konklusjon og har vanskelig for å få premissene til å stemme.

Som skrevet, alt dette er hva en kunne vente. Selv om en nok kan forundre seg noe over det sprogbruk disse elevene herrer, som ellers er så tertefine på det, tillater seg å bruke om den utenlandske journalist som har våget å trå i deres heimenorske urett. Litt forundring kan det vel kanskje også vekke at det dukker opp hittil ukjente kulturstorrelser i anmelderbransjen, bl. a. Libertasmannen direktør Chr. Erlandsen, som opererer med en slags anmeldelse av boken til Hewins i det MORGENBLADET som Libertas i realiteten har overtatt. Vi vil anbefale herr Erlandsen å holde seg til tidligere anmeldervirksomhet fra okkupasjonstiden, den som hans meningsfeller bruker et annet og styggere navn på. Det tør kanskje også forbause noen hvor langt det som vel må være brødnidet kan drive noen. For annen forklaring på de ubeherskede uttrykk Benjamin Vogt bruker om Hewins i FARMAND kan det forhåpentligvis ikke være. Han har som kjent flere ganger vært lansert i VERDENS GANG som mannen som til høsten skulle sende ut en Quislingbiografi. Han er kanskje vred for at Hewins har skummet fløten av melken? For hvem vil lese Benjamin Vogt nå?

Vel, alt dette er riktignok utekkelige utslag av vrede over ikke å få ha sin «historieskrivning» i fred for utenlandske granskere, men er jo i og for seg hva en kunne vente fra det hold.

I en helt annen gate ligger imidlertid den skamløse utnyttelse av hendelser i Sverige til bakholdsangrep både på boken til Hewins, på forfatteren selv og til og med på FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING som den norske presse har nedlatt seg til i raseriet over boken. Vi vet ikke hva som egentlig har foregått i Sverige. Den versjon som legges frem i pressen lyder fullstendig absurd, og det styrker ikke troverdigheten at det er bladet EXPRESSEN som har lekt politi. Imidlertid tviler vi meget sterkt på at noen kan være i den grad hinsides sunn fornuft at de har planlagt å styrte den svenske regjering med etpar

Europeisk Nyordning om bevarelse av den hvite rase?

Pressemelding om Mailand-møtet

VIII forsamling av Europeisk Nyordning hadde møte 17. og 18. april i Mailand. Etter påtrykk fra kommunistene var møtet blitt forbudt avholdt i det meget demokratiske Sveits.

Møtet fordømte ennvidere undertrykkelsen av meningsfriheten ved forbudet mot å holde møte for organisasjonens kulturkommissjon i Kasel i 1961 og ved at den ble hindret i å gå rettens vei i det sekretæren som skulle ordne med en tysk jurist ble stanset ved grensen.

Tyve år etter krigens slutt har pluto- og folkedemokratene ikke funnet noen bedre måte å skjule sin svikt på enn ved å øke antallet av såkalte krigsforbryterprosesser og på forskjellige måter å forlenge vesentlig foreldelsesfristene, og dette i strid med befolkningens vilje, til spott og spe for rettsstaten og under benyttelse av «seks-millioner»-løgnen.

Europeisk Nyordning brennemerker håndlanger-tjenesten like overfor kommunismen fra de partiers og organisasjoners side som deltar i hetsfelttoget mot Spania og Portugal.

Den samlede hvite verden oppfordres til å gjøre saken til de hvite i Sør-Afrika til deres egen.

Møtet minner om at Europeisk Nyordning allerede i begynnelsen av 1963 forkynte den forestående gule

pistoler og noe nedgravet ammunisjon! Vi synes det lukter grovt av provokasjon. Og lukten blir ikke bedre når en ser hvorledes svensk og norsk presse uten skam trekker inn navnene på helt sagesløse folk som overhodet intet har hatt med de eventuelt forrykte å gjøre. Det gjelder en Per Engdahl, det gjelder en Oredsson, det gjelder en Lundehäll og mange, mange andre. Her i Norge har pressen daglig luftet sitt håp om «forbindelser i Norge» og ARBEIDERBLADET har til og med hatt den uhørte frekkhet å henvende seg til FORBUNDETS formann, Anders Hafskjold, med spørsmål om denne organisasjon har noe kjennskap til desperadovirk-somheten i Sverige. Som overskrift over dette «intervjuet» med Hafskjold setter bladet: Oslo-jøde truet!» El-lers nevner det fine blad i

Nytt slag for jøssingleiren!

Gulosten i kasjotten igjen

Det er ikke ende på ulykker som rammer jøssingleiren om dagen. Først kom boken til Hewins og all forvirringen i den anledning, så kom den svenske skandalen med «nazikomplottet» og

fare. Denne forutsigelse ble bekreftet ved eksplosjonen av den kinesiske atom-bombe.

Møtet bekrefter den tidligere godtatte korporasjonsgrunnsetninger, som like-overfor den nuværende tekniske utvikling forblir gyldige.

Videre lykkønsket møtet general Peron med hans klare valgseier og erklærte seg solidarisk med de sunde krefter som i USA bekjemper integrasjonen.

Møtet fordømte ytterligere den massive forskyvning av arbeidere som følge av plutokratiske renker eller kommunistisk vilkårlighet.

Endelig nedsattes det en ideologisk kommisjon med det oppdrag å avfatte et manifest over alle spørsmål som berører bevarelsen av den hvite rase.

I en tid da alle raser blir seg selv bevisst, er det bedrøvelig å måtte fastslå at den hvite rase gir avkall på å forsvare seg på grunn av en dekadent humanitet.

samme åndedrett den rent humanitære institusjon «Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere» som har måttet overta der hvor det norske samfund har sviktet så grovt. Navngitte norske privatpersoner er også blittsjikanert på det groveste.

Vel, vi tror neppe ARBEIDERBLADET og dets pressekolleger — i første rekke da DAGBLADET, VERDENS GANG og AFTENPOSTEN — spinner noen silke på denne skitne bakholdspropaganda mot den engelske Quislingbiografi. Folk er visseilig adskillig rensligere enn disse redaksjoner synes å tro. Og hva nå spesielt ARBEIDERBLADET angår, så burde det gå betydelig stillere i dørene. For er det noen som bevislig har drevet omveltning-virksomhet med ulovlige våpenlagre, så er det den gamle garde omkring dette blad. Som de eneste i dette land, muligens bortsett fra noen enda rødere kolleger.

her kan vi melde om nok et slag. Kong Haakons lunch-venn fra London, «Gulosten», som nu er bosatt i Horten, ble 13. mai sammen med to hjelpere arrestert etter et stortyveri i Tønsberg og en vill biljakt til Horten. Det er stjålet smykker for ca. 40 000 kroner som foreløpig er forvunnet. «Gulosten», som selv ble anbragt i fyllearesten etter, arrestasjonen, gikk fullstendig amok og knuste vinduer og inventar. Til og med brisken klarte han å ødelegge.

Biskop Fjellbu har fortalt om Haakon og «Gulosten» i sin bok «En biskop ser seg tilbake» (Gylvendal 1960). La oss sitere:

«Jeg spurte kongen: Hva sa Gulosten da han ble invitert av Deres Majestet til lunsj i Carlton Club? Kongen svarte: Han var ikke det minste imponert. Kongen fortalte videre at det hadde vært en meget interessant lunsj. Gulosten hadde vært på en utstilling av låser i Sverige, og han hadde betrodd Kongen at han nok kunne klare å dirke dem opp alle sammen!»

Denne Haakons, biskopens og alle gode jøssingers helt «Gulosten» myrdet som kjent etter «frigjøringen» to tyske krigsfanger som ikke ville gi ham brennevin, men slapp tiltale etter avgjørelse på regjeringshold. Senere har han trofast fortsatt på forbyterbanen og er altså nu ute i hårdt vær igjen

Pussig nok er det taust om denne sak i Oslopressen. Vi har våre opplysninger fra bladet VESTFOLD, organ for Det norske Arbeiderparti, som forøvrig i samme nummer slår opp over fire spalter på første side «Stadige trusler og propaganda fra organiserte norske nazister. Omfattende virksomhet, direkte forbindelse med Klu Klux Klan». Mindre kan ikke gjøre det i det felttog Arbeiderpartiet og dets presse synes å ha innledet til for-svar av sitt råtne «retts-oppgjør».

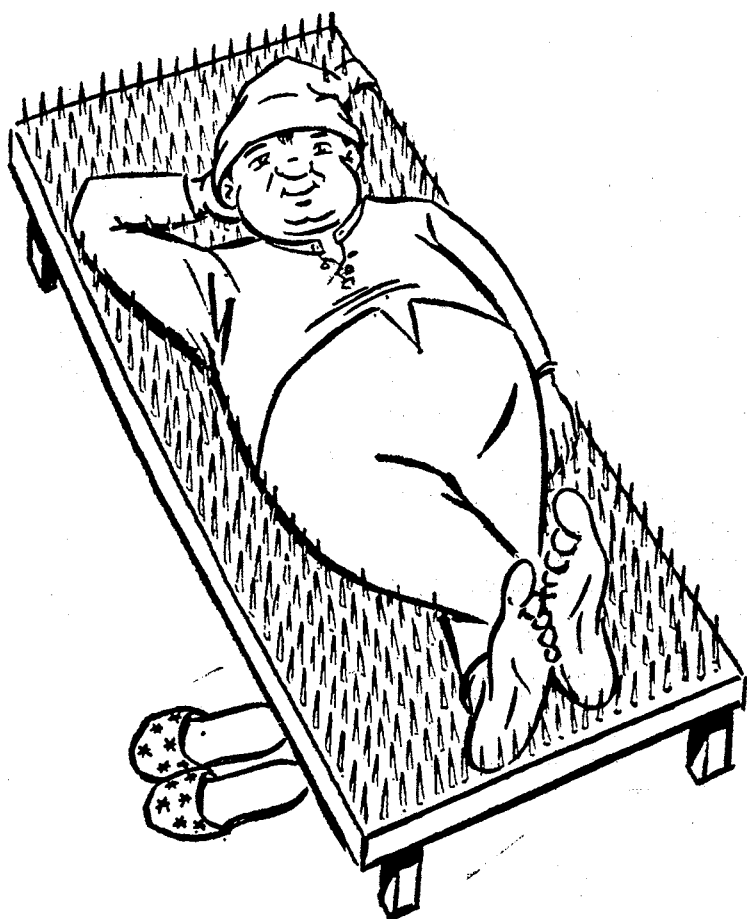
En viss Kolbjørn Varman

(a), Nordland har i Stortinget anmeldt følgende spørsmål til utenriksministeren:

«Kan vår utenriktstjeneste gjøre noe for å motvirke eventuelle skadevirkninger av den bok om krigs- og etterkrigs-Norge som en viss Ralph Hewins har fått utgitt på et London-forlag?»

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VAR TIDS NØKKELPROBLEM»

Dagens tysker i yndlingsposisjon som «soner».

For å kunne tre frem med en autoritativ mening om temaet ansvaret for krigsutbruddet i 1939 kreves et langt studium og kjennskap til et halvt dusin sprog. I sin foran nevnte bok anfører professor Hoggan ikke mindre enn 134 polske originaldokumenter, for å underbygge sine slutninger. Landgerichtsdommer Wieneke har åpenbart ikke gjort krav på noen særlige kvalifikasjoner som gjør ham berettiget til meningsytringer om et historisk spørsmål. Heller ikke har han for å være nøyaktig bekjentgjort å ha befattet seg med inngående studier om temaet. Tvertimot kan en slutte av hans ord at han anser det for tids spille hvis noen befatter seg med det, da kjennsgjerningene jo er almenkunnskap for enhver. Noen autoritet som kan underbygge hans argument om at «Tysklands eneskyld» er en av alle godkjent kjennsgjerning har han ikke nevnt.

Dette er i og for seg allerede bemerkelsesverdig, for han hadde jo så lett kunnet erklære at temaet var res judicata, om hvilket det definitivt var truffet en avgjørelse av hint opphøyede forum, den internasjonale militærdomstol, bestående av otte erfarne britiske, amerikanske, franske og russiske dommere, etter at disse i over et år hadde prøvet saken i Nürnberg for så enstemmig å komme til det

resultat at krigen i 1939 brøt ut som følge av et forbrytersk anslag av Adolf Hitler om å erobre hele verden.

5. En makaber farce.

Forklaringen på dette er sannsynligvis denne: Landgerichtsdirektor Wieneke er klar over at de såkalte Nürnbergprosesser er kommet i så fullstendig miskreditt, at ingen kan anføre Nürnbergdomstolen som autoritet for noe som helst! I England er i all fall de fleste mennesker enig i den for ikke så lenge siden ytrede mening av Oxfordhistorikeren A. J. P. Taylor, at Nürnbergprosessen var «en makaber farce» (se Taylors anmeldelse av James Leasors bok «The uninvited Envoy» i OBSERVER for 6. mai 1962) *

Nu var Nürnbergprosessen satt i scene i den uttrykkelige hensikt bestemt å fastslå Tysklands eneskyld for utbruddet av annen verdenskrig og det gjennom den høytidelige dom av det man foregav å være en domstol. Den ønskede erklæring om skyldig ble pliktmessig forkynt og fikk hele verdens bifall fordi saken dermed en gang for alle var ordnet. Da

* Den tyske utgave av denne bok kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE. Det er en engelsk bok om spillet omkring den ulykkelige Spandau-fang Rudolf Hess.

det etterpå som før er hensiktsmessig å fremstille Tyskland som eneskyldig i utbruddet av fiendtlighetene, blir de nu pågående forsøk på at bringe de sanne kjennsgjerninger for dagens lys, skarpt fordømt. Det er derfor sjelden noen våger åpent å stille seg bak gyldigheten av Nürnbergprosessene. I en fjernsynsdebatt 9. juni 1961 mellom dr. A. J. P. Taylor, som påny understreket slutningene i sin allerede nevnte bok, og professor Trevor-Roper, som forsvarte sin mening at Tyskland var eneskyldig, påberopte ingen av de to lærde herrer seg konklusjonen til overdommer Lawrence og hans kolleger i Nürnberg. Selv om de var uenige om alt annet, så var de stilltiende enige om at Nürnbergdommen ikke var verd å nevne. I dag finnes det ingen som fastholder det prinsipp som Nürnbergprosessene var bygget på, og dog aksepterte mange jurister i Amerika, England og Frankrike dette prinsipp i 1945 og forsvarte det, nemlig at en anklager er en egnet person til å være dommer over sine egne anklager. Nu medgir alle at Nürnbergprosessene var en rettsvillfarelse fra seierherrenes side og at jo hurtigere den blir glemt dess bedre er det. I Tyskland er dr. Taylor blitt tildelt betydelig publisitet fordi han forkaster Nürnbergprosessene som en makaber farce. I England lar man på den annen side hans ytringer upåaktet, ja endog uten å la et protestens ord lyde. Dette er i og for seg allerede bemerkelsesverdig fordi det fremdeles er mange ansette jurister ilive som medvirket i disse prosesser, noen av dem sitter nu i høye embeder. De kunne da alle ha besværet seg over at det var en stygg bakvaskelelse å si at de i Nürnberg bare hadde foregitt å virke

Forts. side 6

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

(Forts. fra forrige nummer)

Slik som Molchanov sendte meg avgårde langs kabelen med pistolen i hånden, ble jeg også mottatt av de soldater og offiserer som var i den bunkeren jeg kom til. Geværer og pistoler ble rettet mot meg, og: «Stansparole» skrek de i mørket, da jeg nærmet meg. «Jeg er en av dere», skrek jeg, både på russisk og armensk. — «Hvem er du, og hvorfra og hvorfor er du kommet hit?» haglet det med spørsmål, på begge sprog, og våpnene pekte mot meg.

Men da de fikk full forklaring på hvem jeg var, slapp de meg inn i bunkeren. Den var av vanlig størrelse, et par telefonapparater var det der, men ikke noe morseapparat til telegrafering. Soldater kom og gikk. Ingen av offiserene eller de menige med militær erfaring, kunne begripe hvorfor jeg som telegrafist i divisjonsstaben var sendt dit, og ingen hadde fått beskjed om at jeg skulle infinne meg der i ildlinjen. En av offiserene tok meg til side og sa: «Tyskernes skyttergraver ligger langs hele fronten her, bare 50 meter unna, og om dagen må du ikke stikke nesa utenfor bunkeren for da blir du meiet ned».

Da dagen grydde, tordnet det løs med et voldsomt bombardement fra bombekastere over hele kampområdet. Hele regimentet kom i aksjon, og ingen turde løfte hodet over skyttergravene, alle lå i stillingene sine, og fyrte løs av alle livets krefter. Da jeg første gang løp frem og tilbake i skyttergraven for å hjelpe til, kom det en granat fra en tysk kanonstilling. Jeg kastet meg ned på ansiktet i skyttergra-

vens søle, jeg ble ikke truffet, men store jordklumper deiset ned på ryggen og benene mine, og det gjorde vondt, men noen særlig skade fikk jeg ikke.

To kraftige karer drog meg inn i bunkeren, og jeg fikk en barsk ordre fra en russisk offiser om ikke å komme utenfor bunkeren uten spesiell ordre. Så fikk jeg befaling om å overta vekten ved et av telefonapparatene som hadde direkte forbindelse med staben.

Kampen var ikke mindre rasende i luften. Det oppstod voldsomme luftkamper mellom jagere og bombefly fra begge sider, slik at bunkeren skalv og ristet av eksplosjonene og jord raste ned fra veggene. Merkelig nok var telefonforbindelsen intakt, og ble ikke brutt tross denne kritiske situasjon. Folk kom og gikk, med ordre til og fra andre kampstillinger. Det virket som denne bunkeren var et slag hovedkvarter for vårt regiment.

Ved middagstider stilnet kampene av etter hvert. Det hadde vært blodige trefninger over hele fronten, med store tap på begge sider. Den plutselige stillheten var merkelig. Jeg gikk en tur langs bunkeren og stod der og så de dødstrette soldatene og offiserene, som nå fikk en foreløbig liten hvile i all elendigheten, og nok var glad for at de ennå var i live.

Jeg klemte hodet tett inn til jordveggen, strakte meg opp, og kikket så vidt over kanten av skyttergraven. Jeg mente at jeg ikke ble oppdaget av fienden, og jeg så både menneskene og kanon- og maskingeværstillingene på den andre siden, uvirksomme i stillheten, og langt borte skimtet jeg de halvt nedskutte landsbyene, og den fruktbare jorden, opprotet av granater.

Alt dette var ikke vårt land lenger, det lå under tysk kontroll.

Tunge, mørke skyer lå over himmelen — det var vår, og jorden lå der og ventet på våronna, men menneskene var opptatt med krig og mord og brann,

Mennesket, som skulle vareta alle disse rikdommer som var gitt dem, var satt ut av spill, og tjente hatets og ødeleggelsens sak.

Tåken og røyken lå tett over all naturen, alt var øde. Slik var stillingen her et helt år, sommer og vinter, høst og vår, dag etter

Forts. side 6

Fra Nürnberg-prosessen, som ingen i dag våger å påberope seg engang.

Siegfried:

Nu skal Berggrav renvaskes også!

Kirken mobiliseres, men vi anbefaler biskop Smemo å lese dommen i injurienesaken mot major Langeland

En skal høre meget før ørene faller av, heter det i et gammelt ordtak, og vi må uvilkaarlig tenke på det når vi nu leser i dagspressen i et NTB-telegram om uttalelser i Hewins' bok om biskop Berggrav at «muligheten er absolutt til stede for at Den norske kirke vil se seg nødsaget til å reagere mot engelskmannen Ralph Hewins bok om Quisling, sier biskop Johannes Smemo».

Nu har dagspressens lesere jo i det siste blitt presentert for litt av hvert i retning av trusler om injuriesak for en uhildet og uavhengig engelsk rett, men de fleste er vel etter hvert blitt klar over at det bare er tomme ord. Det er ikke en eneste ansvarlig instans som drømmer om noe slikt. Naturligvis.

Men, rent bortsett fra dette, så må vel den mest håpløse oppgave av alt være de spede forsøk som nu gjøres på også å rehabilitere biskop Berggrav i samme slengen som lagmann Solem m. fl. Det er naturligvis både vakkert og prisverdig at den avdøde biskops sønn, forlagssjef Seip Berggrav nu trer frem for å forsvare sin fars minne, men å antyde noe i retning av engelsk injuriesak også når det gjelder biskop Berggrav må vel være det glade vanvidd siden det vitterlig alt foreligger en norsk rettsavgjørelse når det gjelder denne jøssingleirens hedersmann.

Men, la oss først berette en liten historie som vi selv går god for. Det var gjennom det tyske billedblad SIGNAL, som også utkom med en utgave på norsk, en først fikk seg presentert bildet av biskop Berggrav på ferde med roperten oppe i Nordmarka. FRITT FOLK gjengav bildet med tekst og fikk i den anledning en henvendelse fra biskop Berggrav som truet med sine tyske forbindelser hvis bladet ikke tok inn et dementi. Hertil svarte da FRITT FOLK — svaret ble underskrevet av signaturen — at når biskopen hadde så innflytelesrike tyske forbindelser, burde han fremtvinge et dementi i SIGNAL. Hvis så skjedde ville FRITT FOLK naturligvis innta det. Dermed droppet biskopen saken. Så det må vel bero på en misforståelse når biskopens sønn nu hevder at tyskerne (altså SIGNAL?) dementerte historien.

Hva sakens realitet gjelder, så viser vi til major O.

Det blir nok vanskelig å lage noe positivt ut av Berggrav.

H. Langelands bok DØMMER IKKE (Heim og Samfund, Oslo 1948). Majoren ble satt under tiltale ved Eidsivating lagmannsrett for en del anførsler i denne bok, blant annet ifølge tiltalens punkt XIII for på side 270 å ha anført om biskop Berggrav: «Det norske folk vet nemlig nå at det går an å dra til skogs sammen med fienden og forsøke å få våre vernepliktige til å vende tilbake til Oslo istedenfor å kjempe — —»

Denne anførsel ble ikke mortifisert av lagmannsretten, som anførte at det var ført sannhetsbevis for riktigheten av den.

Det kan ellers i samme forbindelse bemerkes at påtalemyndigheten ikke engang driste seg til å medta i tiltalen resten av foran anførte setning, som lød slik:

«og det vet at det går an å gå til fienden og forhandle om avsetting av den lovlige regjering og etterpå bli påskjønnnet med Storkorset av St. Olav. Slike erfaringer skaper tvil om hva man kan gjøre i krigstid. Når en mann har gjort så merkelige ting og dertil er prest, må det vel sies å være temmelig enestående i historien at nettopp han føler seg kallet til å lede det kor som roper 'Korsfest! Korsfest! Hele biskopens skrift (FOLKEDOMMEN OVER NS) er så uforsvarlig som vel mulig».

Om det første forhold, forhandlinger i tysk regi om avsettelse av kong Haakon og hans Londonregjering har stortingsmann Neri Valen i VARDEN (Skien), forøvrig senere gjegitt i NATIONEN (16. 12. 47) anførte:

«I tilslutning til det som Berggrav og Berg (Paal sådan) hadde halde fram, forma Berggrav dette framlegget (som eg har mellom papira mine fra denne konferansen):

Stortingets presidentskap telegraferer straks til Kongen og henstiller til ham at han i forståelse av den nuværende politiske og militære situasjon, og for å sikre det norske folks uavhengighet gir avkall for seg og sin sønn på sine forfatningsmessige funksjoner».

Men tilbake til Nordmarkaferden. Hvorfor kaste seg over Hewins nu når en meget prominent brite, Lord Strabolgi (Labourmann og berømmet høylydt i AFTENPOSTEN da han for en del år tilbake besøkte Norge) bl. a. skrev følgende om biskop Berggrav i sin bok fra 1940 NARVIK AND AFTER (Den

Forts. side 6

Fablen om — —

Quisling (sammen med Hagelin) taler Norges og Nordens sak hos Hitler.

(Forts. fra s. 2)

10. For etterhånden å fjerne hindringene for en fri handel nedsettes en spesialkomite av representanter fra de tre land til å forhandle om gjensidige tolllettelse med det formål — om mulig — å få avsluttet en fullstendig tollunion mellom de tre riker, hvori bør gis anledning til andre land å inngå.

11. Det nedsettes likeledes en annen kommisjon til å behandle valutaspørsmålene for å oppnå et samarbeide i valutaproblemer som kan sikre at valutaen i de tre riker holdes så vidt mulig stabil i forhold til verdien av varer og tjenester, samtidig som til enhver tid søkes stillet til disposisjon for næringslivet de fornødne driftsmidler til å hindre arbeidsløsheten.

Det tilstrebes herunder å få lagt grunnlag til en mulig senere total valutaunion mellom de tre riker, hvori det bør gis anledning til andre land å delta.

12. De tre kontraherende parter borgere gis gjensidig samme rett til å leve og arbeide in-

nenfor de enkelte land som vedkommende lands egne statsborgere.

13. Nærværende tremaktsavtale kan med de kontraherende parter samtykke utvides til å omfatte andre europeiske stater og de britiske dominions, med en føderalisering av Europa for øye.

14. For ytterligere å fremme denne utvikling, som kan føre folkene ut av den nuværende løsløse tilstand og skape fred i Europa og i verden, vil de tre regjeringer innby hver enkelt europeisk stat og de britiske dominions til å velge ti representanter til en kongress som trer sammen i — — (sted) — — (tid), og har i oppdrag å utarbeide en konstitusjon for et europeisk samvelde, som skal forelegges hver enkelt stat til godkjennelse eller forkastelse ved folkeavstemning.

15. Likeledes vil den britiske og den franske regjering umiddelbart meddele Folkeforbundet at de akter å forlate det nuværende forbund, og de tre parter inviterer umiddelbart etter fredsslutningen de ledende stater i verden til å drøfte en ny folkeforbundspakt, men med utelatelse av alle forpliktelser som praktisk erfaring har vist ubrukbare, således som artiklene 10 og 16 (sanksjonsparagrafene) m. fl., og som hindrer forbundet fra å bli et universalt folkenes fredsforbund.

ARTIKKEL 5

Nærværende avtale om våpenstillstand trer i kraft umiddelbart etter at den er undertegnet.

QUISLINGS TYSKLANDS-REISE 1939.

Det var en annen foranledning til at Quisling reiste nedover til Tyskland i desember 1939, like etter at han hadde utarbeidet dette utkast, men han håpet på samtidig å få anledning til å

Forts. side 7

AVERTÉR I FOLK OG LAND

FOLK OG LAND

5

Oslo, April 1947.

Erklärung.

Im Dezember 1944 fand in der sogenannten Stadtwohnung von Reichskommissar Terboven eine Unterredung zwischen Terboven, Simon W. Flood (von Aftenposten), Moser und dem Unterzeichneten statt. Zweck des Gesprächs war, Flood zu veranlassen, die Stellung des damaligen Ministers Püchler zu übernehmen.

Bei dieser mehrstündigen Unterhaltung, die in Folge der Weigerung Floods praktisch zu keinem Ergebnis führte, wurden naturgemäß zahlreiche politische Probleme berührt. Dabei wurde unter anderem auch von Herrn Bischof Berggrav gesprochen und Reichskommissar Terboven erklärte sinngemäß, dass Berggrav "der Norweger sei, der wegen seines Verhaltens 1940 als erster das deutsche Kriegsverdienstkreuz verdient hätte."

früher
(G. S. Müller.)

Det er ikke bare Hartmann som kan bringe tyske erklæringer. Her forteller ministerialdirigent Müller, Terbovens nestkommanderende, om hvorledes sistnevnte så på Berggravs innsats i 1940.

Skyld og Soning - -

Forts. fra side 4

for rettferdigheten mens de i virkeligheten bare hadde spilt med i en grotesk burleske. Og for ikke å late noen tvil tilbake om hva han hadde villet si med Nürnberg som en makaber farce, har Taylor tilføyet: «Det er forbausende at det måtte finnes en engelsk dommer som overtok forsett i denne prosess i Nürnberg, og forbausende at engelske jurister, innbefattet lordkansleren, måtte være med». Likevel har disse ansette engelske jurister alle sammen tatt det standpunkt at her er tilbakeholdenhet det modigste. Dr. Taylor selv viste den samme kloke tilbakeholdenhet da prosessene pågikk og bevarte klokkelig tausheten hva han nu enn personlig mente. Selv om hans forsinket uttalte mening om Nürnbergprosessene også hilses velkommen, så har han intet krav på å bli regnet med blant dem som fordømte disse prosesser mens de enn pågikk. Denne forfatter eksempelvis har satg det samme som Taylor ytrer i dag med andre ord i sin allerede nevnte bok «Advance to Barbarism» i 1948. Ennu sterkere klang fordømmelsen fra den kjente engelske publisist Montgomery Beligion i hans bok «Epitaph on Nuremberg» (Falcon Press, London 1946), hvori han skrev at «seierherrene har virkelig demonstrert en forbausende forakt for rettferdighet og sannhet og en sann patetisk hang til sofisteri ved sine anstrengelser for å påføre de beseirede skylden for krigsutbruddet i 1939 og det ved hjelp av en angivelig rettssak». (S. 74). Så heter det bitende: «Denne prosess fant sted for bedragersk å gi det utseende

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringe fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

av at Tyskland forårsaket krigen i 1939. Det var en handling av høypolitikk med hvis gjennomføring Nürnbergtribunalet var blitt betrodde da det fikk den oppgave å avsi dommen over de anklagede». (S. 86). Nesten tyve år etter at disse tapre ord var blitt nedskrevet har spørsmålet om ansvaret for krigsutbruddet i 1939 trådt frem som vår tids nøkkelproblem. Selv om den overbevisning var fremherskende i 1945 og ikke ble trukket i tvil av noen, at Tyskland var eneskyldig, så kunne vel ikke politikerne — som kjente de usminkede kjennsgjæringer — bygge på at denne overbevisning ville holde stand mot en etterprøvelse, for ellers ville de ikke ha satt iscene Nürnbergprosessene for, som Montgomery Beligion uttrykker seg, å skape den forestilling at saken var blitt undersøkt og avgjort i «en angivelig rettssak». Hvis det var blitt reist injuriersøksmål av de jurister som følte seg krenket av en slik utilslørt kritikk, så ville den offentlige mening i England i 1945 ha stillet seg helt på deres side som uten noen slags tvil, ble ansett som ærlige og hederlige menn beskjeftiget med å stille notoriske forbrytere for retten. Nürnbergprosessene, ble imidlertid ikke etterfulgt av noen injuriersøksmål. Politikerne som trakk opp disse prosesser, erkjente tydelig at enhver diskusjon om deres gyldenhet måtte unngås. I motsetning til juristene som medvirket i prosessene kjente de selvsagt alle de kjennsgjæringer som offentligheten i sin alminnelighet var ukjent med. I særdeleshet visste de at en av de ledende dommere, general Nikitsjenko, på den konferanse til forberedelse av prosessene mot NS-ledelsen som ble avholdt i London i 1945 hadde erklært at tribunalets eneste oppgave var å stadfeste vedtakene til statsoverhodene under Jalta-konferansen, om at de anklagede var skyldige. Denne kjennsgjæringer er først blitt offentlig kjent da USA-utenriksministeriet bekjentgjorde det i 1949.

Stevnemøte —

(Forts. fra side 1)

herrers plutselige interesse for konstitusjonen, som man hevder Quisling skulle ha forbrutt seg mot, virker jo likefrem latterlig når man betenker at de selv i sin tid var villige til å bryte landets lover når det passet dem og ta makten i landet med terror og vold.

Remember.

Berggrav -

Forts. fra side 5

finnes på UB):

Side 24: «and in this case of Major Quisling, the most important member of the fifth Column, with the exception of bishop Berggrav of Oslo».

Side 62: «this prelate felt it this duty to broadcast an appeal to this countrymen to accept the situation and lay down their arms. Few obeyed this treacherous ecclesiastic».

Vi er ikke oppmerksom på at dette noensinne er blitt dementert av denne kjente britiske forfatter og politiker.

Ellers minner vi om at ARBEIDERBLADET 7. mai 1949 bragte en tegning av Berggravs utflukt til Nordmarka med teksten: «Jeg ropte i skogen, men først nå får jeg svar».

Det aller verste anklagepunkt mot biskop Berggrav har Hewins imidlertid ikke nevnt og det er forfatterskapet til det beryktede verk FOLKEDOMMEN OVER NS, det som major Langeland nevner foran. Om det foreligger også en annen uttalelse, av overrettssakfører Per Lødrup i ADRESSE-AVISEN i Trondheim for 10. 6. 1948. Vi gjengir:

«Når man leser biskopens artikkel i dag, vil man jo ikke tro, at det er mulig at det har vært skrevet av en prest, og enda mindre at det er landets første biskop, som har skrevet artikkelen.

Ingen — jeg våger å påstå ingen — i vårt land bærer et sådant ansvar på sine skuldre som biskop Berggrav for det såkalte moralske grunnlag for rettsoppgjøret.

Når en prest med den innflytelse som en biskop i Oslo har, legger frem moralske betraktninger for et helt folk, må man stille ganske store krav, at hva der uttales er i overensstemmelse med et vanlig kristelig og humanistisk syn. Biskop Berggravs artikkel er nemlig ikke det.

Man kan spørre: Hvordan kunne biskop Berggrav skrive og offentliggjøre en sådan artikkel som «Folkedommen over NS».

Juristene trengte i all fall ingen støtte hverken juridisk eller moralsk av biskopen — ».

Det er sannelig ikke rart at «Benjamin» i VERDENS GANG for 27. 9. 1947 anførte om biskopen:

«Om Eivind Berggrav kan en si hva en vil, og det er da også blitt sagt».

Og videre:

«Berggrav kom forbausende godt fra det hele».

Det synes vi har gyldighet også når det gjelder boken til Hewins, og vi vil råde Berggravs etterfølger til å gå varsomt i dørene når det gjelder å

DEN ENGELSKE BOKEN ALLE SNAKKER OM

RALPH HEWINS:

QUISLING. —

PROPHET WITHOUT HONOUR.

385 sider, illustrert, innbundet leverer vi til en for våre lesere uhyre gunstig pris av kr. 47,—.

Bestill den straks gjennom oss. Beløpet kan innbetales på vår postgiro 1 64 50 eller vi tar det i oppkrav med tillegg av frakt og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214, Sagene — Oslo

MED EN —

Forts. fra side 4

dag, natt etter natt. Krigens helvetesmaskin brølte ustanselig, og utallige mennesker ble flerret i stykker og lot sitt liv. Luften var fylt av likstank, selv den tropiske jorden åndet like som tungt, og ingen hadde noe håp om at denne redsel noengang skulle ta slutt.

Plutselig ble jeg grepet av kraftige hender, og dradd ned i bunkeren igjen. «Du har fått ordre om å holde deg i bunkeren, og ikke gå utenfor den uten ordre», sa en av karene, og så morskt på meg. Jeg innså også at det var livsfarlig bare å stikke hodet ut av skyttergraven, og at den nysgjerrigheten kunne koste en livet.

10. Forvirring i telefonen.

Bunkeren ble nå rømmet, det var bare Alososha og jeg igjen. Vi skulle passe telefonen, og da han skulle gå med en beskjed til skyttergravene, ble jeg alene. Jeg måtte fly fra den ene telefonen til den andre for å svare på alle oppringninger fra staben. «Aljosha - Aljosha!» skrek en i øret på meg — «Kommer snart» svarte jeg. «Hvem er dette?» — «Dshanian» — «Dshanian?» sa mannen forbauset, «telegrafisten i staben vår, vi trodde du var blåst bort fra jordens overflate. Vent litt, nå kommer løytnant Aksinov». — «Er det Dshanian?» hørte jeg stemmen hans, mild og vennlig. «God dag kamerat

rat Aksinov» sa jeg. Han spurte: «Hvordan og hvorfor og når er du kommet dit?». Jeg fortalte det.

— «Nå kommer kaptein Solovjev selv» sa han. «Dshanian - din tosk - hva gjør du der?». Kaptein Solovjev var en rar type, ekte bondegutt, som i hele sitt liv hadde vært i det militære, og han bante så det lyste når han snakket med noen. Det var blitt en vane hos ham. Første gang jeg satt ved morseapparatet og formidlet en viktig samtale mellom ham og oberst Dudakov i Armé-staben, og hadde lest opp en melding fra obersten til Solovjev, dikterte denne: «Svar til idioter» — og jeg begynte automatisk å tikke, og kom til idio... da stoppet jeg og tenkte at nå blir jeg straffet. Solovjev smilte og sa at det kanskje ikke var verdt å sende det siste ordet. Og siden var jeg forsiktig — for nå kjente jeg ham. Jeg ventet til han var ferdig, og så strøk jeg halvparten, for det var bare eder og skjellsord.

Nå fortalte jeg i telefonen om politruken Molchanov som hadde gitt ordre om at jeg skulle hit.

Han ble rasende og sa: «Hva har den idioten med deg å gjøre? Jeg skal sende den apekatten til helvete! Og nå hørte jeg at han skrek i raseri over hele telefonavdelingen derborte: «Hvem av dere idioter har gitt denne fordømte Molchanov lov til å kommandere over min telegrafist?». Plutselig hørte jeg en alvorlig stemme som sa: «God dag — kamerat Dshanian — det er kommissæren som snakker» — «God dag — kamerat kommissær» sa jeg. — «Så snart mørket er fallt på, kom tilbake hit til staben», var ordren. — «Javel, - kamerat kommissær» svarte jeg og vi la begge på røret.

Fablen om Quislings «militære forræderi» —

Fort. fra side 5

treffe Hitler slik at han kunne forelegge ham sitt utkast. Hans plan var så, etter underhånden å ha fått tilslutning fra Hitler og fra Chamberlain, å ta opp en offisiell fredsaksjon gjennom den norske regjering og de andre skandinaviske lands.

Under rettssaken sa han selv om dette blant annet (side 65):

«Jeg reiste i fredssak og med hensyn til Finnlandssaken for å tale med Hitler. — — — På samme linje hadde jeg telegrafert til Chamberlain og hadde utarbeidet forslag til våpenstillstand. —».

Lagmannen: Hadde De med det forslag?

Quisling: Ja, jeg hadde med et brev fra parlamentsmedlemmer i England og en anmodning fra en gruppe i England om å fortsette vårt arbeid. Det var hovedgrunnen. Jeg ville også ta opp det finske spørsmål. Jeg arbeidet i all stillhet med det finske spørsmål og motarbeidet den tendens som var i Norge til å stille seg med brask og bram på Finnlands side og stå imøtekommende like overfor den engelsk-franske intervensjon. Det var, det visste jeg, akkurat det som ville føre til det som jeg på liv og død motarbeidet. For da ville Russland og Tyskland komme med en gang, og man ville nettopp få det som i Polen her — — —».

Det lykkedes altså Quisling å få foretrede for det tyske rikes kansler, som imidlertid på det tidspunkt fant at en fredsaksjon ikke hadde muligheter for å føre frem. Han lovet dog å ta opp spørsmålet senere, noe han også gjorde etter avslutningen av Frankrike-felttoget sommeren 1940, men da hadde Churchill overtatt, så det var for sent. Når det ellers gjaldt Norges stilling, forklarte Quisling i retten blant annet (side 65):

«Vi diskuterte i høy grad Norges stilling, hvor Hitler i sterkeste uttrykk gav uttrykk for sin oppfatning av spørsmålet. Han mente at Norge burde være nøytralt, men hvis Norge ikke ble nøytralt, hvis nøytraliteten ble brutt av andre, så ville han gripe inn med all makt. Han spurte også inngående ut om NS's stilling — — —»

Når det gjaldt Nasjonal Samlings stilling like overfor en britisk-fransk okkupasjon av støttepunkter, eventuelt med Nygaardsvold-regjeringens stilltende samtykke, så var det Quislings oppfatning at det eneste som da kunne redde Norge fra å dele Polens skjebne under den russisk-tyske motaksjon, var at det ble dannet en norsk regjering som godtok tyskerne som hjelpere ved et overfall fra vestmaktene og

ikke betraktet dem som fiender. Om dette sa han blant annet i retten (side 59):

«Der mente jeg at nordmennene selv måtte ta affære. Enten måtte den gamle regjering, eller i tilfelle en ny, stille det slik at tyskerne ikke kom som erobrere, men som hjelpere mot det engelske og franske overfall».

«Lagmannen»: Så skulle De ta saken i egen hånd og bli kvitt regjeringen Nygaardsvold. og det nasjonale parti skulle opptre og henvende seg til Tyskland ikke sant?

Quisling: Jo.

Det synes også å fremgå av et vitneprov fra Rosenberg at Quisling for å være forberedt på en maktovertagelse hvis engelskmennene og franskmennene gikk til en okkupasjon ønsket å la noen av sine folk få en viss militærutdannelse i Tyskland.

Det går også klart frem at Hitler avviste å medvirke på noen måte til slike eventuelle planer og sa han ønsket et nøytralt og fredelig Norge.

FINNLANDSSPØRSMÅLET

Når det gjaldt Norges fremtidige skjebne var det således ikke meget Quisling kunne bringe med tilbake fra besøket hos Hitler. Fredsplanen var lagt på is. Men noe mente han selv han utrettet og det gjaldt Finnlands-spørsmålet. Han sier herom i rettssaken (side 347):

«Så sa jeg (til Hitler) at det som jeg frykter i Norge, det var Polens skjebne. Ja, sa han, Polens skjebne er fryktelig, men det har det selv fortjent. Så sa jeg at vi fryktet det samme, vi fryktet at Finland og Nord-Skandinavia kan bli som den østlige del av Polen og det andre som den vestlige del av Polen. Jeg ser også med gru på hva som kan komme til å hende i Norden, sa Hitler. Han brukte det uttrykk: Hva som kan komme til å hende i Norden. Jeg ser med gru på det. I forbindelse med det tok jeg opp spørsmålet om Finland og spurte om han ikke kunne hjelpe til at det ble en ordning mellom Russland og Finland. Han sa at Finland hadde fornærmet Tyskland, det hadde ikke villet ta imot deputasjoner i anledning jubileet for Finnlands befrielse, og han fant ingen grunn til å gjøre noe der. Jeg søkte å fremholde mitt syn på saken og sa at Finland trass i alt var et nordisk land. Det var bolverket for Norden. Det er et land som fortjener sin nasjonale frihet og selvstendighet og som fortjener å leve et selvstendig liv o. s. v. Han sa at han skulle gjøre hva han kunne, han lovet meg det».

TYSKE PROV.

De forskjellige tyske instanser hvis nedtegnelser og prov dukker opp i Quisling-saken er folk som selv på en eller annen måte er engasjert i det spill som pågikk. Den tyske marine med admiral Raeder i spissen hadde lenge fryktet for at England skulle bemektige seg Norge og hadde så å si helt fra krigens begynnelse gjort forestillinger hos Hitler i den anledning. I all fall så tidlig som 10. oktober 1939 holdt admiralen et foredrag for Hitler. Det heter herom i Raeders egne notater gjengitt på side 51 i referatet fra Quisling-saken:

«Jeg hadde i ukene før foredraget av 10. oktober 1939 en brevveksling med admiral Carls, som først i et utførlig brev til meg betonte betydningen av at Tyskland besatte den norske kyst. Jeg underrettet C/Skl (Sjøkrigsledelsen) om dette brev og laget på grunnlag av brevet en promemoria for foredraget hos Føreren, som jeg holdt den 10. oktober 1939, da min oppfatning falt helt sammen med admiral Carls, mens Skl den gang ennå stod dette problem mere fjernt. Jeg betonte da de ulemper som en besettelse av norske støttepunkter fra Englands side ville ha for oss — behersknin-gen av inngangene til Østersjøen, flankering av våre sjøkrigsoperasjoner i Nordsjøen og av flyangrepene på England, trykk på Sverige — samt fordelene ved en besiddelse av den norske kyst for oss — utfallsporter til Nord-Atlanteren, ingen engelsk minebarriere mulig som i året 1917-1918. Det var den gang naturligvis bare tale om kysten og om støttepunkter. Jeg inkluderte Narvik, mens admiral Carls i løpet av brevvekslingen trodde å kunne renonsere på Narvik (Vi hadde den gang ennå anledning til å forføy over Murmansk eller et særlig russisk støttepunkt). Føreren innså straks betydningen av Norges-problemet. Han bad meg om å få overlatt promemoret og erklærte at han ville beskjeftige seg med spørsmålet».

Hitler hadde altså da Quisling kom til Berlin allerede i et par måneder beskjeftiget seg med den tyske marines krav om en aksjon mot Norge for å komme engelskmennene i forkjøpet. I mellomtiden var så det hendt at Sovjetsamveldet hadde gått til angrep på Finland og at det i England og Frankrike åpent ble lansert planer om å sette seg fast i Norge og Sverige under påskudd av hjelp til Finland. En kan vel da gå ut fra at hans beslutning var tatt.

Rosenberg forsøkte å bygge opp posisjonen for sin egen partiutenrikstjeneste i konkurranse med Ribben-

trops utenriksdepartement og da han på ren partimessig og ideologisk basis kom i kontakt med Quisling gjennom Hagelin, så ordnet han et møte mellom Quisling og admiral Raeder som han jo visste interesserte seg sterkt for Norges stilling samtidig som han nedtegnet sine egne forhåpninger i dagboken som Quislings syn. Raeder så naturligvis på dette møte ut fra sine forutsetninger og gjorde sine notater overensstemmende hermed, mens Quisling på sin side var opp-tatt av sin fredsplan og av finskekrigen. Han mente vel også at admiralen muligens kunne skaffe ham foretrede hos Hitler, noe som da også slo til. Om sin samtale med Quisling sier Alfred Rosenberg likevel under et sjikant avhør med trusler og uforskammetheter fra den amerikanske oberst av jødisk opprinnelse Amen (side 54):

«Quisling satte seg i forbindelse med meg da han var i Tyskland og han uttrykte flere ganger frykt for at i tilfelle konflikt kunne Norge bli okkupert fra den ene side av Sovjetunionen og fra den annen side av Vestmaktene».

I det notat som admiral Raeder i hemmelighet lot oppta under sitt besøk med Quisling og Hagelin og hvor hans hovedhensikt tydeligvis er å få understøttelse for den gamle plan om støttepunkter i Norge gjengir han også Quislings syn omtrent på samme måte som Rosenberg (Side 46):

«Stor bekymring vekker Russlands fremtreden i Finland hos alle norske patrioter. Man venter ytterligere trykk på de skandinaviske land. Man forstår at Tyskland i øyeblikket ikke kan gjøre noe mot den russiske fremrykking, men man ønsker dog å hindre at Russland får større innflydelse på Skandinavia. Hambro og hans tilhengere tror å kunne gjennomføre dette med Englands hjelp. Men det nasjonale parti ønsker at det ikke må komme til strid med Tyskland på grunn av at England fester fot i Norge».

De uttalelser som ellers tillegges Quisling er så åpenbart absurde at det må gi seg selv at det er korrekt det som Quisling sier:

«De uttalelser som Raeder tillegger meg, er for en stor del hans egne spørsmål, f. eks. om hvordan det norske folk ville stille seg til en slik situasjon som at England og Frankrike kom og besatte Norge».

Hva som foregikk under Quislings samtaler med Hitler har feltmarskalk Keitel uttalt seg om under lignende press fra Amens

side. Følgende replikkveksel mellom Amen og Keitel er gjengitt på side 642 i referatet og er karakteristisk:

«Amen»: Hva med den plan for invasjon i Norge som Quisling bragte med seg til Berlin i 1939 (!)?

Keitel: Så vidt jeg vet bragte ikke Quisling med seg noen planer. Han snakket bare om den politiske situasjon i Norge».

Som enhver militær fagmann vil forstå er de opplysninger den hartmannske tyske general, som ikke kan den enkleste tyske ortografi, tillegger Quisling fullstendig absurde. Ingen kan vel for alvor tro at den tyske OKW lar Quisling hente ned til København for å spørre om ting som ingen hemmeligheter var, om hvorvidt Norge hadde mobilisert, om befestningene ved innløpet til Oslo og Bergen, om flyplassene og lignende tåpeligheter. Spesielt ikke når det gjelder et møte noen dager før en storstilet operasjon som var forberedt siden desember 1939 og på bakgrunn av at Tyskland hadde tre militærattachéer i Norge. Hvis denne Piekenbrock har snakket med Quisling, så må det ha vært under helt andre påskudd og med en helt annen hensikt. En bør ellers ikke glemme at Piekenbrock var ledende figur i Abwehr som selv forrædde de tyske operasjonsplaner for Norges-felttoget.

At det lykkes den jødiske avhører, den amerikanske oberst Amen under de foreliggende omstendigheter å avpresse både Jodl og Keitel en slags bekreftelse på at Hitler selv hadde ladet Piekenbrock (ingen av dem husket navnet elle oppdraget) til København for å få opplysninger av Quisling er nokså naturlig for den som leser referatet fra avhøret.

Fort. side 8

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214,

Oslo 4

Postgiro 150 28.

Fablen om Quislings «militære forræderi» —

Forts. fra side 7

Men det er karakteristisk at Jodl, som i all fall klarte å beholde litt av verdigheten, pekte på at det var en Abwehrmann som hadde vært i København, og han tilføyet (side 632):

«— —, og jeg tror at det var admiral Canaris. Han er berømt over hele verden». (Som forræder! Vår anmerkning).

Når det gjaldt å få konkrete opplysninger av betydning for operasjonene, sa Jodl (side 633):

«Jeg sendte aldri noen representanter fordi denne sak hadde å gjøre med etterretningsspørsmål og politiske spørsmål, men ikke spørsmål i forbindelse med operasjoner. Men jeg tviler ikke på at vi mottok rapporter fra Norge, fra norske representanter. Disse rapporter ble brukt av våre militære».

Han benekter også å ha hatt noen samtale med Quisling før aksjonen. Når det gjaldt opplysninger — eller «rapporter fra Norge», så kan ikke Jodl fastslå hvor de eventuelt kom fra, men presses til slutt til å si at

«En eller annen ting kom sannsynlig fra Quisling eller andre offiserer».

Han understreker meget sterkt at

«Jeg tror det er umulig at Quisling kunne bli satt opp i rollen som betalt spion».

Keitel sier ellers etter tydelig å gitt uttrykk for at han egentlig ikke husker noe av det hele (side 641) at

«Quisling kjente aldri til og ble aldri informert om OKW's handlinger. Quisling ble aldri informert om forberedelsene. Jeg snakket aldri med ham».

Det han endelig bringes til å «huske» om møtet i København er i korte trekk dette (side 643):

«Nu husker jeg at en offiser ble sendt av Føreren personlig. Han hadde et møte med Quisling i København, og på en meget omhyggelig måte (!) kom endel spørsmål angående militære saker som vi ikke var underrettet om. Dette hadde dannet seg i mellomtiden».

«Han snakket ikke til Quisling om militære operasjoner. Han fikk bare noen fakta av Quisling».

(Side 644):

«Det ble bare kommet med noen spørsmål — — som Quisling ikke kunne få noen underretning av. Jeg tror aldri Falkenhorst (som ledet de norske operasjoner) ble fortalt det».

Hvis dette skal ha noen mening i det hele tatt, så må det bety at Hitler, som naturligvis ikke selv be-

skjeftiget seg med Oslofjordens befestninger eller norske flyplasser og norsk mobilisering, ønsket besvart visse spørsmål av politisk art, men at disse spørsmål ble stillet «på en meget omhyggelig måte» slik at Quisling ikke skulle få mistanke om hva det gjaldt. Denne

Piekenbrock kan ellers for egen regning ha spurt om hvorvidt Oslofjordens befestninger var sterke nok til å hindre en britisk inntreden og Quisling sier selv at han gjengav en uttalelse av en britisk admiral, som gikk ut på at han ikke ville påta seg å forsere Oscarsborg. På dette har så Canaris-mannen Piekenbrock etterpå og under «veiledning» av Hartmann laget sin ondsinnede fremstilling av samtalen, hvis det da er han som har laget den.

Hva sa så Quisling selv under rettssaken om disse beskyldninger om militært forræderi. La oss sitere fra side 349:

«Jeg har ikke gitt noen meddelelser av militær art til tyske myndigheter. De eneste jeg har talt med av tyske myndigheter, det er Hitlers adjutant og en annen oberstløytnant, hva han het, husker jeg ikke (Det må vel eventuelt være Piekenbrock som altså ikke har gjort mere inntrykk på Quisling enn at han ikke har festet seg hverken ved hans navn eller hans grad). Jeg har aldri gitt noen meddelelse som står noe som helst i strid med hva en norsk offiser eller norsk militær kan si, eller på noen som helst måte går ut over hva man kan ta ut av en hvilken som helst håndbok».

«Jeg har fortalt hvorfor jeg reiste til der Führer. De (tyskerne) er gått inn i problemene ut fra et helt annet synspunkt enn det som jeg er gått ut fra. Det er den virkelige kjennsgjerning. Jeg hadde ikke noen som helst anelse om aksjonen, den 9. april — —».

SCHIEDT.

Når det spesielt gjelder det annet av Hartmanns store kronvitner og mannen hvis tåpelige skriv i mai 1940 for å rettferdiggjøre sin egen mislykkede misjon var et hovedpunkt i Quisling-saken, Amtsleiter Scheidt, som var en av Rosenbergs folk og som ingen militære forutsetninger hadde, så karakteriseres vel hans uttalelser om Quislings forhold best av Quislings forsvarer i retten, som sier at det er «et svært lite vederheftig dokument». Og han anfører også Keitels prov som bevis på det (side 305):

«Det fremgår også av andre opplysninger at den tyske generalstab ikke har hatt noen samtaler med Quisling. Keitel i

sin vitneforklaring sier om dette Scheidts promemoria: "Den første del er uforståelig for meg"».

«Dokumentet har Scheidt åpenbart forfattet for å fremheve sin egen innsikt og sine egne fortjenester og for å rive ned på Falkenhorst og overhodet på de militære myndigheter».

Når Scheidt i sitt berømmelige promemoria av mai 1940 anfører at Quisling skulle hatt konferanser med den tyske generalstab, så sier Keitel herom (side 643):

«Med hvilken generalstab måtte Quisling konferere? Jeg vet ikke hvilken. Dette er bare en tanke av Scheidt om at Quisling skulle ha diskutert med generalstaben. Så vidt jeg vet var Scheidt en av Rosenbergs menn».

Nå kan man jo ikke bebreide Scheidt i dag hva han skrev den gang av hensyn til sin egen posisjon. Han tenkte seg jo ikke den gang muligheten av at hans skrøner skulle medvirke sterkt til fellelsen av Quisling i en fremtidig rettssak.

Ralph Hewins, den britiske journalisten som fulgte Quislingsaken i retten og som etterpå har foretatt en nøyaktig gjennomgåelse av det foreliggende materiale, blant annet det stenografiske referat fra rettssaken, skriver i en artikkel om disse ting blant annet:

«Førrådet Quisling militære hemmeligheter til Hitler? Dette virker igjen høyst usannsynlig siden Norge var helt åpent og dessuten praktisk talt ikke eide noen militære hemmeligheter som kunne forrådes».

QUISLING FORTALTE SELV OM KØBENHAVN-REISEN 7. APRIL 1940.

Og vi kan her gi en annen opplysning, som vi synes bedre enn noe avliver både den hartmannske Piekenbrock-historie og påstanden om at Quisling kjente til den tyske okkupasjon og hadde planlagt sin regjeringdannelse forut.

Hvis tyskerne hadde foranlediget Quislings reise til København, hvor han altså traff på denne Piekenbrock, så må det eventuelt ha skjedd gjennom den danske partileder dr. Fritz Clausen, som hadde en sterk posisjon hos tyskerne og hvis parti hadde flere representanter i nasjonalforsamlingen. Det er i all fall en kjennsgjerning at Quisling fulgte en invitasjon fra dr. Clausen da han reiste ned til København.

Er det så tenkelig, hvis den versjon Hartmann på grunnlag av det tvilsomme

Piekenbrock-brev gir er riktig, at denne Quisling som i dypeste hemmelighet begir seg ned til en representant for OKW for å forråde militære hemmeligheter, så reiser tilbake til Norge og på et stort møte redegjør for sin Danmarksreise?!

Det var nemlig dette som skjedde. Fire dager etter det påståtte store militære forræderi, nærmere bestemt 7. april ble det i Oslo holdt rådmøte i Nasjonal Samling. På dette møte fortalte Quisling om sin reise til København og redegjorde for sine drøftelser med Frits Clausen, som såvissst ikke hadde noen skummel militær bakgrunn. En drøftet også **høstens stortingsvalg**, noe som ikke synes å tyde på at Quisling var innforstått med en tysk landgang. Spesielt var den senere minister Skancke interessert i stortingsvalget, hvor han på lokal basis regnet med støtte fra Frisinnede Venstre. Og lyder det ikke enda mere absurd, at denne storforræder som om et par dager ventet tyskernes komme og sin egen overtagelse av regjeringen, sender avgårde igjen til fjerntliggende steder to av nøkkelmennene i den regjering han satte opp på Continental 9. april, Skancke og Lunde? Sistnevnte deltok ikke i rådmøtet, men var i Oslo dagen før.

HVA MED DE ANDRE?

Da Quisling avla sitt besøk i Danmark — hvorledes og av hvem han var blitt lokket dit ned får stå hen — så var situasjonen som han redegjør for på side 574:

«Av uttalelser fra danske bekjent forstod jeg at alvorlige begivenheter var på trappene. Det taltes om forberedelser til britisk-fransk intervensjon i Norge, og at Tyskland ville besette Danmark».

Den krise Quisling hadde fryktet for og som han hadde gitt uttrykk for overfor Hitler var altså tydeligvis nær forestående og det er naturligvis ikke utenkelig at han også overfor denne sivilkledte tyske offiser, som han ikke engang husket navnet på og graden til, gav uttrykk for en lignende frykt og herunder også nevnte hvor for-

svarsløst de styrende med vitende og vilje hadde lagt landet for en **britisk** invasjon. De opplysninger som Quisling skal ha gitt under disse forhold var som det fremgår av Hartmanns artikler de rene håndbokopplysninger, som Quisling også betegner alle sine uttalelser utenfor Norge som.

Men disse som har det så travelt med å kalle dette forræderi, hva sier de så om de opplysninger som i et langt tidsrum foran 9. april ble gitt til de vestallierte. Oberst Sundlo har jo blant annet fortalt hvorledes britiske og franske offiserer med de militære og sivile myndigheters tydelige godkjennelse reiste rundt og samlet sammen slike opplysninger, og det av virkelig alvorlig karakter. Vi minner om besøket hos Sundlo, hvor det ble bedt om opplysninger om hvorvidt det kunne transporteres tungt skyts med Narvikbanen (til bruk under en aksjon mot Sverige i forbindelse med finskekrigen). Og vi minner også om at Sundlo er blitt bebreidet så sent som for et par år siden i en stor arbeiderpartiavis nordpå for at han gav angjeldende franske offiserer misvisende opplysninger. Med andre ord for at han ikke gav langt alvorligere militære opplysninger enn det tøvet som tillegges Quisling.

Nei, en kan visst trygt nu avskrive alle disse gamle amnestuehistoriene om Quislings «militære forræderi», enten de stammer fra det aktorat Annæus Schjødt i sin tid førte eller fra senere «forskere» av typen Hartmann, eller fra historikere med bundet mandat av typen Skodvin.

Siegfried.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri - Oslo

Gymnasiast,

stille hedemarking som skal ta artium på 1 år søker hybel i Oslo fra skoleårets begynnelse. Bill. mrk. i eksp. mrk. «August».